

LIBRIS

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CALA, LUIZA

Între mine și mine : poezie / Luiza Cala. -

Dej : Neuma, 2026

ISBN 978-630-357-035-8

821.135.1

Luiza Cala

ÎNTRE MINE ȘI MINE

Poezie

Editura
NEUMA
2026

Cuprins

Între mine și voi	5	Halucinație colectivă	46
Sensul vieții	6	Eleganța confuziei	47
Necunoscuta care mă locuiește	7	Merg	48
Singurătatea	11	Chihlimbar	50
Promisiuni	12	Timp înțelept	51
Realitatea marelui pescar	13	Delicios de absurd	52
Palatul amintirilor	14	Imaginație	53
Poetul din Anul Calului de Foc	16	Fragmente de sens	55
Un mic paradox	17	Întrebare nerostită	56
Recunoscătoare	19	Minciuna	57
Ritual	20	Estetica Minciunii	59
O ploaie bizară	22	Curiozitate	60
Dali în ploaie	23	Delir fluid	61
Plictisul pălăriei	24	Anatomia unei iluzii	63
Somnul unei pisici	26	Noul Olimp	64
O posibilă realitate	27	Extaz controlat	66
Timp obosit	28	Crivățul, zeu grăbit	68
Metamorfoza moralei	29	Fragilități	70
Mirările altora	31	Prevăzătoare	72
Culori nenesecare	33	Topografia dorului	73
Strada văduvelor	34	Dorințe încărunțite	74
Manual de supraviețuire	37	Extincția nu e un destin	76
Transfigurarea prin artă	38	Dreptul la existență	77
Melcul filozof	39	Vara în care l-a pierdut	80
Frumusețea mirării	40	Plâng, râd, trăiesc	83
Fragilitatea umană	43	Între noi și noi	86
Metafizica amăgirii	44	Călătoria între mine și mine	87
Metaforă pentru frica de cer	45		

Nosce te ipsum!

Cunoaște-te pe tine însuși!
Nimic în exces!

Pentru toate versiunile mele
care au tăcut, au strigat, au căzut,
au iubit, au greșit, au renăscut,
pentru femeia care mă locuiește
și pentru femeile care am fost
în toate viețile mele,
pentru toate femeile lumii,
pentru noi!
Dacă aceste poeme
vor atinge o inimă, o întrebare,
o rană sau o lumină din tine,
atunci drumul dintre mine și mine
a devenit, pentru o clipă,
și drumul dintre noi.

Între mine și voi

Între mine și mine
e un drum pe care calc încet.
Din pașii mei învăț
cine sunt, cum sunt.
Din fiecare greșeală
mi se deschide o fereastră,
din fiecare bucurie se aprinde
o lumină de care mă sprijin.
Nu pot trăi doar eu cu mine,
frumusețea nu e un dar,
e o alegere repetată din gesturile
mele mici, din gesturile voastre.
Oamenii sunt oglinzi, mă reflectă,
armonia nu vine singură,
ci se naște când îmi las inima
să bată în ritmul celorlalți.
Suntem copii adormiți
în brațele planetei,
fiecare pas al nostru
poate fi rană sau mângâiere
pentru casa noastră verde-albastră.
Cresc privind spre voi,
spre ceilalți, spre lume,
lăsând în urma trecerii mele
un fir de lumină
care să-i ghideze pe cei ce vin
după mine, după noi.
Între mine și voi, fie ocean de iubire!

Sensul vieții

Sensul vieții a venit la mine
îmbrăcat într-un halat galben,
cu buzunarele pline de întrebări.
Încerca să prindă o idee
care zbură prin cameră
ca un balon scăpat
din mâna copilului.

Soarele, care asculta de la fereastră,
râdea filosofic, rotund,
făcând umbrele să se întrebe
dacă nu cumva sunt doar
gândurile obosite ale luminii.

Fragilitatea mea,
într-o dispoziție contemplativă,
a întrebat universul
dacă infinitul are pauză de masă.
Universul a răspuns că
doar când se gândește la el.

Viața nu e grea,
e doar un munte de urcat,
o conversație amuzată
între noi și cosmos,
în care fiecare întrebare
e când rază de soare,
când umbră.
Viața are sens!

Necunoscuta care mă locuiește

Mă locuiește
o femeie cu umeri de fum,
vene ei, fitile aprinse,
cer sângelui meu să își facă autocritica.
Merge desculță prin creierul meu,
scuturând din păr stele moarte,
îmi spune că fericirea
e doar o himeră,
nu se lasă prinsă.
Când adorm, pătrunde în sternul meu,
își agață visele de coastele mele,
îmi șoptește că libertatea
nu se cere,
se fură.

Compromisul meu, elastic cosmic,
se întinde între minte și inimă.
Ea îl taie cu unghiile ei de lumină,
râzând ca o fecioară beată.
Când evadez,
își desface pielea ca pe o ușă secretă
și mă lasă să intru în ea,
în pădurea ei de oglinzi,
unde fiecare reflexie mă minte altfel.

Femeia care mă locuiește,
mă înghite, mă reînvață,
mă rupe în două și mă coase la loc,
e singura care știe
că eu nu sunt întreagă
decât atunci când mă pierd.

Ea îmi scormonește pieptul
cu degetele ei transparente,
căutând un adevăr
pe care nu l-am rostit,
un os pe care l-am ascuns în mine
ca pe un gând rușinat.

Când respir, își întinde privirea
peste plămâni mei,
aerul devine o mare bizară,
colhăind a versiunile mele
neîntâmpate.

Uneori îmi mușcă gândurile,
le mestecă încet, cu o tandrețe crudă,
încercă să îmi reînvețe mintea
să fie sălbatică.

Când mă prăbușesc în somn,
ascultă cum mă lupt cu frica,
îmi spune că nu sunt una,
sunt o pădure de femei suprapuse,
din cealaltă lume, cea adevărată.

Mi se pare că în spatele meu
merge mereu o umbră
cu genunchii din praf stelar,
cu pielea scrisă în limbi neștiute.

Ea a fost cu mine în vieți neamintite,
în trupuri uitate pe spătarul timpului.
Când îmi e greu, mă cuprinde
cu o blândețe stranie,
îmi reasează gândurile ca pe niște jaloane,
îmi arată ce să păstrez, ce să ard,
ce să las să se întoarcă în lumină.

Femeia aceasta,
umbra înțeleptită de experiențe
pe care nu mi le amintesc,
mă învață să mă recunosc
în versiunile mele trecute și viitoare.

Nici nu este o femeie,
e o entitate lipită de spiritul meu,
a doua piele, cea nevăzută.
A fost cu mine în toate viețile,
e timpul meu vechi și înțelept,
e dovada că nu sunt doar eu.

Am întrebat-o cândva cine este,
eu am inventat-o sau ea m-a ales,
de ce mă urmărește?

Mi-a răspuns,
amuzată de neînțelegerea mea,
că ea mă precede,
m-a purtat în ea înainte mult de a fi,

eu sunt o spirală
de existențe suprapuse,
ea este firul care le leagă,
este memoria mea extinsă,
cea care nu încapă
într-un singur trup,
aceeași ființă în densități diferite.

Când viața asta se termină,
ne suprapunem, ne contopim,
apoi ne despărțim, alt trup, altă poveste.

-Sunt dublura ta primordială,
tu ești forma mea cea mai fragilă,
eu sunt arhiva,
tu ești experiența!

Singurătatea

Singurătatea
e un punct de foc
în care universul
ne testează rezistența.

Singurătatea este geometrie
fără margini,
hartă care nu știe
dacă e continent sau sătuc.

Uneori devenim un punct,
o pulsație în miezul ființei,
alteori ne dilatăm
până devenim orizont.

În această nesiguranță
stă ascunsă libertatea.

Noi decidem cum vedem
singurătatea!

Pe drumul spre miezul lumii,
sunt promisiuni neîmplinite,
intenții bune,
puse acolo cu bună credință.

Drumul spre iad nu e un blestem,
ci o oglindă în care se văd
toate clipele
în care am vrut să facem bine
și am uitat să privim în jur.

Iadul e o grădină pe care o udăm
cu cele mai frumoase intenții,
până când florile cresc atât de înalte
încât nu mai vedem
că ne-am rătăcit.

Sub tălpile noastre,
promisiunile, stele căzute,
așteaptă împlinirea.

Realitatea marelui pescar

Universul respiră încet,
visându-și propria existență.
Ploaia
se suspendă între gânduri,
întrebare care se vrea contemplată.
Fiecare picătură e o ipoteză,
o mică teorie despre sens,
care se destramă
înainte să atingă pământul,
ca și cum gravitația
ar fi doar o opinie.

Ploaia încercă să își amintească
dacă timpul e o direcție
sau o emoție a spațiului.

În mijlocul acestei tăceri vibrante,
marele pescar apare ca o idee pură,
fără corp, fără umbră,
doar o undiță plutitoare
care desenează axiome în aer.

Ne spune că realitatea
e un reflex al conștiinței,
o oglindă care se privește pe sine
până când obosește
și se transformă într-un vis
sau începutul unei lumi nehotărâte.

Palatul amintirilor

În palatul amintirilor mele,
zeii rătăcitori se strâng în jurul meu
ca niște particule primordiale,
așteptând să le dau formă.

Eu trasez orbite cu gândul.
Coridoarele se desfășoară în fața mea
ca niște brațe de galaxii,
fiecare pas pe care îl fac
împinge universul înainte,
ca și cum spațiul însuși
ar învăța să se nască din mers.

Când intru în palatul amintirilor,
toți cei care au trecut prin viața mea,
găuri negre care înghit tăcerile,
constelații fragile, purtătoare de memorie,
îmi zâmbesc.

Trecutele greutăți devin comete
care se sting în apropierea mea
fără să lase cenușă.

Îndrept timpul, spirală luminoasă,
spre unde vreau.

Din palatul meu văd alte palate,
planete vii, universuri în miniatură
care se rotesc în jurul unor
posibile amintiri, unite prin

filamente luminoase, vene cosmice.
Mă plimb prin ele, demiurg tăcut,
născocesc alte povești, supernove intime
care se revarsă în mine, ecou al infinitului.

Uneori m-am gândit
că unele palate ar putea fi dăruite
sau vândute celor fără amintiri.
Poate că lipsa lor îi face să creadă
că universul e doar materie,
nu memorie.

Îmi păstrez palatul cu zeii lui rătăcitori,
gravitația crește în jurul inimii mele
care învață să creeze.

Retrăiesc amintirile, eliberate de timp,
desenez din interior infinitul,
eu, arhitect al universului meu
care se rescrie cu fiecare adăugire.